

„Slava Vodníku!“

I.

Vodníku.

Razkrit je kip. — Na onem mesti,
 Kjer delal si za narod svoj.
 Živeč le zanj v ljubezni zvesti,
 Postavljen spomenik je tvoj;
 Mi vijemo ob njem spomine
 Iz tvoje, naše zgodovine . . .
 Grenkó-sladak je pač spomin:
 V minule dni okó nam gleda,
 Kar gleda, to je dedov beda,
 A ti, Slovenov prvi sin,
 Glasnik si prvi njih vrlin!
 Glasnik, vodník! — Navdušen glas
 Poslal si v mesto, trg in vás,
 Da oživela bi beseda,
 Očetov glas na rodnih tleh . . .
 Ostrmel ded je v glasih teh:
 Kar čul je v teku davnih časov,
 To slišal je iz tvojih glasov!
 In zbistril se je vid mračán
 In z novo silo se pričelo
 Pokojno je, duševno delo,
 Slovenstvu vstal je lepši dan!

Globoko nam v duši
 Klic žije glasán,
 Navdušena pesem:
 »Ilirija, vstan'!«

»Slovenija, vstani!«
 Prepevamo mi;
 Ne peli bi tega,
 Da nisi žil — ti!

Tod zreš na nas! . . . Na onem mesti,
 Kjer delal si za narod svoj,
 Živeč le zanj v ljubezni zvesti,
 Razkrili spomenik smo tvoj.
 Iz pesmij ti pletemo lovor,
 V slovesni spev se zlija govor:

»Po tebi ni sina,
 Ne hčere biló:
 Dovólj je spomina,
 Te pesmi pojó!«

Izgubil je s tabo
 Vodníka naš ded;
 Kot prvega pevca
 Slavi te naš svet.

V blagosti dneh in dneh nezgode
 Slavil te rod hvaležni bode —
 Naš prvi pevec Valentin,
 Da večno žil bi tvoj spomin! —

A. Funtek.

II.

Ob slovesnem razkritju

Vodníkovega spomenika.

Kaj li pač praznje tako naodeta je danes Ljubljana,
 Zorni nevesti nalik sredi slovenske zemljé?
 Bo-li visoki jo gost počastil sè svojim pohôdom,
 Mórda obišče jo car, mórda kraljica krasná?
 Praznik praznuje Sloven, sijajni svoj národni praznik,
 Njemu v hvaležni spomín, ki mu buditelj je bil.
 Zarno zaznáł se je dan — prisvetil je v mili nam zôri —
 Lep kot nijeden pred njim: naše zavednosti dan.
 Vzbudil je narod iz sna, in narod goreč je prihitel,
 Kazat hvaležnost in čast njemu, ki bil mu vodník.
 Bronast na marmorju kip postavil je možu Vodníku
 V trajne zahvale dokaz, v večne ljubezni pomník.